

Vieš, že ťa mám rád...

Mať niekoho rád, rada, nie je tak ľahké ako by sa mohlo zdať na prvý pohľad a nie je to ani tak časté ako si myslíme. Mať niekoho rád znamená mať radosť ale aj starosť o niekoho, mať na zodpovednosť niekoho. Mať rád znamená vziať si dosiaľ cudzí kríž na svoje plecia. Mať rád znamená preto mať určité šťastie, radosť ale je to aj trpieť, zodierať sa a neustále sa prispôsobovať. Napokon mať niekoho rád nie je vecou našej mienky, nášho presvedčenia, že niekoho mám rád, ale je to skúsenosť a presvedčenie toho druhého, že je to naozaj tak, že ho mám rád alebo rada. On, ona, ten kto stojí oproti nám ako niekto o kom si myslíme, že ho máme radi, on sám nám to musí povedať, že je to naozaj tak, lebo to tak skúša, cíti a prežíva.

Keď si všimneme rozhovor, ktorý viedol Pán Ježiš so sv. Petrom skôr, ako ho ustanovil za hlavu Cirkvi, nám o tejto veci jasne hovorí. „Keď sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky.“ Opýtal sa ho aj druhý raz: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ On mu odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád.“ Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: „Máš ma rád?“ a povedal mu: „Pane, ty vieš všetko ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“

Sv. Peter ako čítame sa nespoliehal na svoju predstavu a presvedčenie, že má rád svojho Pána a Učiteľa. Práve vtedy keď sa ho na to pýtal si pripomínal svoje slová pri poslednej večeri, že nikdy ho nezradí a trpké sklamanie z toho ako to potom dopadlo, ako veľmi sklamal. Nespoliehal sa na seba, na to čo si on myslí, ale povedal: „Ty vieš... Ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád...“ Vedel, že vydať svedectvo o láske musí ten ku komu láska smeruje.

Bolo by dobré, keby sme aj my odpútali zrak od seba a svojich predstáv a vžili sa na chvíľu do role ľudí, ktorí žijú s nami alebo sa s nimi stretávajú. Môžeme sa ich opýtať: „Vieš, že ťa mám rád, rada? Vidíš, skúšaš je presvedčať sa o mojej láske?“ Ako nám odpovedia? Ako si odpovieme my sami v ich mene? Odpovede môžu byť rôzne, tak ako v škole, výborne, chvályhodné, alebo uspokojivé či dostatočné, ale i také: „Neviem, nepoznám ťa, ani tvoju lásku ku mne... Neviem a nevidím, že ma máš rád.“

Z toho čo sa povedalo vyplýva ešte aj táto dôležitá vec: láska žije práve tým, že sa neustále dokazuje. Nestačí lásku prejavíť iba raz a povedať si, že to stačí. Ona potrebuje jej neustále dokazovanie a presvedčanie sa o nej. Láska ak je živá a skutočná musí sa prejavíť v skutkoch. Z konkrétnych drobných, či veľkých prejavov ju máme vyčítať a to nie iba občas, niekedy a niekde... Ona keď sa neoživí v ďalšom skutku a zasa v ďalšom, teda ak sa pretrhne jej niť života, ak na chvíľu prestane tak vtedy hynie. Niekedy naraz, hneď inokedy podľa hesla: „Zmizne z očí, z mysle a napokon i zo srdca.“ Pominie, stratí sa lebo nie je živéna.

Tie základné prejavy dokazovania a preto i oživovania našej lásky poznáme. Sú to prejavy, ktoré vychádzajú z nášho srdca, odo mňa ale smerujú k tomu druhému. Od nášho ja ku tebe. Matka pozerá na svoje dieťaťko. Ono nevie ešte rozprávať, nevie povedať, čo mu je a čo mu chýba. Mama pozerá a svojím pohľadom sa pýta. I to je prejav odo mňa ku tebe. Očami pozorujem a pýtam sa: „Čo môžem pre teba urobiť? Ako ti poslúžiť?“ Keď ten koho máme radi rozpráva našou rečou je to ľahšie. Pýtame sa a on nám odpovedá. Rozprávame sa, zdieľame navzájom a vedíme spolu dialóg. Aj tento prejav odo mňa ku tebe je prejav lásky. Hovoriť a počúvať. V takýchto prejavoch lásky odo mňa ku tebe nám veľmi pomáhajú naše zmysli, ale vieme, pre opravdivú lásku nestačia. Veď aká by to bola láska, keby sme toho koho máme radi nemali aj vo svojej mysli a vo svojom srdci. Veru to je dokonalejší prejav lásky, keď si beriem toho koho mám rád do svojho života, keď nad ním rozmýšľam, teším sa z neho, alebo sa aj trápim pre neho. Ale iba keď ho mám vo svojom srdci a myslí, len vtedy ho viem pochopiť. Iba tak sa viem vžiť do jeho života a do jeho situácie, iba tak dokážem s ním spocítiť, prežívať spolu s ním jeho radosti i žiaľ. A iba tak mu dokážem najlepšie pomôcť.

Keď pozrieme na to všetko prakticky, zistíme, že tých, ktorí majú opravdivo radi nie je veľa. Prečo? Lebo mnoho ľudí žije v sebeláske a samolúbsti, zahľadení do seba nevedia odpútať svoj zrak a ostatné zmysli od seba, alebo aj na druhých sa dívajú iba cez seba. Ešte ťažšie je dovoliť niekomu vstúpiť do mysle, do srdca a do života. Nech je to len jednoduchý vedľa cesty

ležiaci človek. Ako je nám nepríjemné myslieť na to, čo teraz s ním a podobne... Sú ale i krajšie prípady. Keď dovolíme niekomu, kto je nám blízky alebo niečím milý, vstúpiť do nášho srdca, prináša to určitú radosť, ktorej sa tešíme ale rovnako to prináša i bolesť a utrpenie so spoluúčasti, zo spoločného prežívania starostí, bolestí a sklamaní, ktoré prežíva ten koho máme radi nosíme ho vo svojom srdci a veľmi nám na ňom záleží... Učme sa pravej láske.

Ján BRŤKO

Božia muka

*Pri ceste do poľa
tichučko opustená stojí.
Veď jakživ taká bola.
A sama schátraná
čohosi sa bojí.*

*Odpusť nám,
strážkyňa chlebových polí,
že sme ťa zabudli
s'ťa kameň na medzi.
A teba to preukrutne bolí.
Uvijem ti veniec
z modrých nevädzi.*

*Ticho si pokľaknem
pred oltár,
poprosiac nebo,
nech ťa ozdobi.
Aby si bola svedkom
v zmilovaní.*

*Aby bol chlebič zasa dar
pre dobrých ľudí tejto doby.
Ale i všetkých pokolení.*

Staňme sa deťmi

Postávame na krajoch chodníkov. Pozeráme sa a nechápavo krútime hlavami. Radšej im ustúpime. Pre istotu. Prejdú popri nás a my si len popod nos zašomreme: „Tá dnešná mládež! To my v ich veku...“ Myšlienky zalietavajú k dávny ťažkostiam, zdedeným nohavičiam či k skúpo odmeriavanému krajcu chleba. Pri spomienke na hodiny driny a zabezpečovania akého - takého blahobytu nám vyhrknu slzy. To my v ich veku - všetko len pre nich, ich budúcnosť...

A ani si neuvedomujeme, že sme sa našim deťom vlastne spreneverili. Nahromadili sme iba hmotu a tú im zanecháme. Akosi sme im pozabudli povedať, že problémy prichádzajú až potom, ba práve vtedy, keď je brucho plné.

Zabudli sme im prezradiť, pod akými tlakmi a údermi sa vykresáva ľudská podoba. Pre ich budúce virtuálne blaho sme našim deťom priam posadnuto čistili cesty od

najmenších prekážok. Vypracovali sme im schému, podľa ktorej vedeli, čo majú robiť a čo nie, a keď vybočili z našich rozumných predstáv, nastúpil trest. Vychovali sme z nich zachovávačov predpisov, ktorí vedia, čo majú robiť.

Deťom sme však nepovedali, kto sú. Neodhalili sme ich totožnosť, vlastnú dôstojnosť, slobodu a zodpovednosť. Neukázali sme im veľkosť ľudstva, ktoré bojuje a dúfa, miluje a trpí, aby si vydobylo lepší zajtrašok. Nenaučili sme ich žehnať život, najkrajší dar, ktorý nám Boh dáva na vykúpenie každého z nás. Hoci v dobrej viere, pristupovali sme k nim ako k trul'kom, ktorých sme čím skôr chceli vymodelovať na našu, dospelú podobu. Žiaľ, nie na Božiu.

„Ak nebudete ako deti...“ (Mt 18, 3). Deti sú Kristovými miláčikmi a privilegovanými klientmi jeho kráľovstva (porov. Mt 18, 2-4, Mk 10, 14). Preto Kristus vyzýva nás dospelých stať sa deťmi. Neznamena to ostať deťmi, ale stať sa deťmi. Slovíčko stať sa predstavuje pokrok, dobývanie, nie stagnáciu či, nebodaj, návrat späť. Je to činnosť srdca, nie tela.

V týchto dňoch oslavujeme Deň detí. Naším malým dávame darčeky a na ohníku ich radosti si prihrievame vlastnú „dospeláčku“ polievočku. Naša radosť však nie je dokonalá, ak nie je radosťou skutočného Božieho dieťaťa.

Zajtra budeme možno opäť stáť na kraji chodníka a nechápavo krútiť hlavami. Nešomrime a nespomínajme na to, keď sme boli..., lebo my musíme byť mladí. Musíme sa stať deťmi! Našou úlohou je oziariť našim maličkým pozemskú cestu, aby odkryli večno, žijúce v každej duši.

A ako prvý krok k naplneniu Kristovej výzvy „stať sa deťmi“ si venujme akýkoľvek darček. Aj keď ten najmenší v skrytosti. Veď je náš deň - Deň detí.

Pavol Bzina

Všetko závisí od srdca

Mysli viac srdcom, než hlavou.

Srdcom sa pozeraj na ľudí a veci.

Všetko pozoruj srdcom!

Vzťahy s druhými závisia od tvojho srdca.

Zo všetkých síl si chráň to, po čom dychtí tvoje srdce.

Tvoje srdce vyberá myšlienky, politiku, systém, pre ktoré chceš bojovať.

Rozum srdce buď zatemňuje, alebo osvecuje.

Iba láska môže dať tvojmu srdcu správny smer.

Ak tvoje srdce prekypuje egoizmom a nedôverou, nikdy nenájdeš cestu pokoja.

Dokazuje to chaos okrúhlych stolov a nekonečných diskusií o mieri vo svete.

Ľudia sa nemajú navzájom radi, a preto nikdy nedospejú k žiadnej dohode.

Jediným výsledkom bude vratká rovnováha síl, založená na vzájomnej nedôvere. Pokiaľ leda bude mier predstavovať iba neistá medzinárodná dohoda, postavená na kráteri sopky; alebo ak by to malo byť iba spolužitie v jednom dome bez lásky a nežnosti, bude lepšie o ňom vôbec nehovoriť.

Pokoj, radosť a šťastie na svete nie sú ovocím rozumu: sú výdobytkom srdca.

Spoločnosť sa môže pokojne označovať za kresťanskú, komunistickú či maoistickú.,

Ale ak v nej nebude vládnuť úplne zdravé srdce, bude vždy a za každých okolností skazená.

Základným záväzkom pre človeka je starostlivosť o svoje srdce!

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia

20.VI. utorok

18.00 +František Kovačovič, manž. Anna a rodičia

21.VI. Streda

18.00 +Vladimír Kralovič a rodičia

23.VI. piatok

18.00 + Mária Ružovičová - Mikláčová

24.VI. Sobota

8.00 + Peter Hajko (10 rokov)

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

25.VI. 12.Nedeľa cezročného obdobia

8.00 na úmysel

9.15 + Jozef Dzíbela (30dní)

Liturgický kalendár

19.VI. pondelok *sv.Romuald, opát*

20.VI. utorok *bl.Margita Ebnerová, panna, bl.Iwene Tansi*

21.VI.streda *sv.Alojz Gonzága*

22.VI. štvrtok *sv.Pavln z Noly, biskup sv.Ján Fišer, sv.Mórus*

23.VI. piatok *Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť*

24.VI. sobota *Narodenie sv.Jána Krstiteľa - slávnosť*

Slovo na dnes

Boh nás miluje osobnou láskou, skrytou v hre náhod a druhotných príčin. Náhoda nie je nič iné než Božie inkognito.

Kardinál Suenens

BOŽIE INKOGNITO

Zatiaľ čo Anatole France nazýva náhodu Božím pseudonymom, kardinál Suenens pre ňu vybral výraz Božie inkognito. Ono je to vlastne to isté, pretože inkognito znamená zapretú totožnosť, a v prípade pseudonymu ide tiež o zapretú totožnosť. Adam a Eva mohli vidieť Boha tvárou v tvár. To nám nieje dovolené, ale keď vieme, ako na to, môžeme Boha odhaliť, aj keď k nám prichádza v prestrojení. Abbé Gaston Courtois tvrdí, že na to stačí špeciálna anténa, ktorú slovenčina nazýva viera. Tá umožňuje nahliadnuť do neviditeľna, inými slovami - do pravej skutočnosti. To však predpokladá prestať takzvané náhody vnímať ako náhody a učiť sa v nich hľadať a objavovať Boha a jeho lásku. Od doby, keď sa Boh stal človekom a povedal nám, ako to s tým inkognitom je, by to už nemal byť neprekonateľný problém. Teoreticky to vieme: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25,40) V praxi je to ťažšie, pretože k nám Boh neprichádza v slávnostnom sprievode a ohlásený, aby sme sa stihli hodiť do gala a privítať ho so všetkými poctami, ktoré mu právom patria. Prichádza k nám inkognito a bez ohlásenia. V ošumelých šatách, unavený, hladný, chorý, v tých najnevhodnejších situáciách, keď sa nám to najmenej hodí. Prichádza inkognito, aby si nás preveril. Ak vidíme v takýchto stretnutiach iba náhodu, sotva môžeme v previerke obstáť.

Sú ale aj iné stretnutia, ktoré ľahkovo nazývame náhodami, zatiaľ čo aj za nimi sa skrýva Božie inkognito. Anjel znamená „poslaný“. V tomto zmysle slova sa s anjeli stretávame často. Boh nám „náhodou“ pošle do cesty človeka, ktorý nás poteší, povzbudí, pomôže nám. Ak reagujeme citlivo a poslušne na Božie impulzy, môžeme sa v úlohe anjela ocitnúť aj my. Minule z litoměřického hospicu telefonovala pacientka svojej lekárke: „Kam ste ma to poslali? Ja som už vari v nebi. Okolo mňa sú samí anjeli.“ Potvrdzujem, že naozaj nemala halucinácie. Kedykoľvek stretnem boromejku sestru Goretti, tiež vidím anjela. Kedysi mi pre nejakú krivdu kvaplo z očí pár slzičiek. Videla to a bez slova mi vtláčila do ruky lístok z električky, na ktorý v rýchllosti napísala: „Tí, čo sejú v slzách, s jasotom budú žať.“ (Ž 126,5) Vedela som, že to nieje náhoda.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Posvätný a posväcujúci deň

„Toto je deň, ktorý učinil Pán, plesajme a radujme sa z neho.“

Dnešné časy môžeme označiť nielen za éru počítačov, ale aj za éru náboženskej ľahostajnosti. Akosi zaniká náboženské vedomie a citlivosť svedomia na Božie veci sa otupuje. Okrem iných znakov sa náboženská ľahostajnosť prejavuje aj v prežívaní nediel. Hoci je nedeľa Pánov deň, moderný človek ju chápe len ako voľný deň. Tretie Božie prikázanie však hovorí jasne: „Pamätaj, že máš svätých sviatočných dní.“

Aj keď je náboženstvo predovšetkým vzťah jednotlivca k Bohu, človek je tvor spoločenský, preto je náboženstvo aj spoločenskou záležitosťou. Spoločensky vzdávaná pocta Bohu sa nazýva kult.

Izraelská sobota

Izraelský kult bol v hlavných črtách ustanovený práve na Sinaji, kde Boh zjavil ľuďom prikázania Desatora. Podľa tretieho Božieho prikázania sa mu vyhradil siedmy deň v týždni (porov. Ex 20, 8 - 10). V ten deň nemali Izraeliti konať nijakú prácu, aby si mohli nielen odpočinúť, ale aj dôsledne svätiť sobotu. Sobota bol Pánov deň (porov. Ex 20, 10), lebo „za šesť dní Pán utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, v siedmy deň však odpočíval. Preto Pán pozhnal sobotný deň a zasvätil ho (Ex 20, 11). Okrem sobôt Izraeliti povinne slávil ešte tri veľké sviatočné dni: sviatok nekvasených chlebov, čiže Veľkú noc, sviatok týždňov, t. j. slávnosť žatvy, a sviatok stánkov. V tieto tri sviatky sa mali všetci Izraeliti dostaviť pred Pána do svätyne a priniesť Bohu dary (porov. Ex 23, 14 - 17). Sobota bola pre Izraelitov aj pamiatkou na vyslobodenie z egyptského otroctva (porov. Dt 5,15).

Kresťanská nedeľa

Od čias apoštolov svätili kresťania deň odpočinku o 24 hodín neskôr ako Izraeliti. Tento deň dostal meno deň Pána, (po latinsky dies Domini) alebo Pánov deň (dies dominica). Ježiš vstal z mŕtvych, „keď sa pominula sobota, na úsvite prvého dňa v týždni“ (Mt 28, 1). Deň, ktorý nasleduje po sobote, čiže nedeľa, znamená nové stvorenie, pretože je to deň Kristovho zmŕtvychvstania. Pre kresťanov sa tak stala nedeľa prvým zo všetkých dní, prvým zo všetkých sviatkov a zároveň nahrádza židovský obradný predpis soboty. Slávením nedele sa zachováva morálny predpis prirodzene vpísaný do ľudského srdca, ktorým sa podľa sv. Tomáša Akvinského prikazuje vonkajší kult Boha na znak spoločného dobrodenia, týkajúceho sa všetkých.

Nedeľná Eucharistia

Centrom prežívania nedele je Eucharistia. V nedeľu sa slávi veľkonočné tajomstvo a v celej Cirkvi sa má tento deň zachovávať ako prvotný prikázaný sviatok. Cirkevné prikázanie určuje a spresňuje Pánov zákon: „V nedeľu a v prikázaný sviatok sa zúčastniť na svätej omši.“ Tí, ktorí si vedome a dobrovoľne neplnia túto povinnosť, dopúšťajú sa ťažkého hriechu. Ospravedlnenie z nedeľnej svätej omše je možné len z vážneho dôvodu, akým je choroba, starostlivosť o dočkatá a pod.

Prikázanie zúčastniť sa na omši znamená byť na nej prítomný kdekoľvek, kde sa slávi v katolíckom obrade. Platná účasť na nedeľnej svätej omši alebo v prikázaný sviatok je aj účasť na omši konanej večer predchádzajúceho dňa, tzv. vigília svätá omša.

Posíla do života

Nedeľná Eucharistia je základom celého kresťanského života. Účasť na spoločnom slávení nedeľnej Eucharistie je svedectvom príslušnosti ku Kristovi a k jeho Cirkvi. Nedeľa je dňom vyznania viery a vydávania svedectva. Na spoločnom slávení sa veriaci spoločne posilňujú pod vedením Ducha Svätého. Počúvanie Božieho slova vedie k jeho uplatňovaniu v praktickom živote. Prijatie sviatostného Krista a spojenie sa s

ním prináša plody nielen pre jednotlivca, ale aj pre celé spoločenstvo.

Odpočinok od práce

Ľudský život má svoj rytmus práce a odpočinku. Napokon, aj Boh „v siedmy deň odpočíval od všetkých diel“ (Gn 2, 2). Ustanovenie Pánovho dňa prispieva k tomu, aby sme si všetci odpočinuli a mali voľný čas na pestovanie náboženského, rodinného, kultúrneho a spoločenského života. Veriaci človek by sa mal v nedeľu a v iné prikázané sviatky zdržiavať vykonávaní takých prác, ktoré sú prekážkou povinného Božieho kultu a potrebného zotavenia sa tela a ducha. Veľká spoločenská užitočnosť je oprávnený dôvod na ospravedlnenie od príkazu o nedeľnom odpočinku, no nie od účasti na svätej omši. Ak nejaké dôvody zavazujú ľudí pracovať aj v nedeľu, nech napriek tomu prežívajú tento deň ako deň nášho vyslobodenia. Na druhej strane sa má každý kresťan vyhýbať tomu, aby bez potreby ukladal iným to, čo im môže brániť zachovávať deň Pána.

V nedeľu a vo sviatočný deň by sa mali veriaci väčšmi zamerať na rodinný život a vykonávať skutky milosrdenstva. Nepremárnime nedeľu polihovaním pred televízorom. Využívajme ju na premýšľanie, meditácie, vzdelávanie či rozhovory a aktivity v kruhu najbližších.

Zhrnutie

- **Tretie Božie prikázanie znie: „Pamätaj, že máš svätiť sviatočné dni.“**
- **Cirkev slávi nedeľu ako pamiatku na Kristovo zmŕtvychvstanie a jeho víťazstvo.**
- **Nedeľa sa ma v celej Cirkvi zachovávať ako prvotný prikázaný sviatok.**
- **V nedeľu a v prikázaný sviatok sú veriaci povinní zúčastniť sa na svätej omši.**
- **Vedomá a dobrovoľná neúčast' na svätej omši v nedeľu a vo sviatok je ťažký hriech.**
- **Veriaci človek by sa mal v nedeľu a v prikázané sviatky zdržiavať vykonávaní takých prác, ktoré sú na prekážku povinného Božieho kultu a potrebného zotavenia sa tela a ducha.**

Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Úroveň

Vedomosti absolventov mnohých škôl sú na takej úrovni, že by sa ich budúci zamestnávateľia nemali pýtať, čo vyštudovali, ale čo vedia.

Predišlo by sa sklamaniam na oboch stranách.

Absolvovať dnes študijný odbor na niektorej, hoci vysokej, škole ešte neznamená niečo poznať, a vyučiť sa nejakému remeslu neznamená niečo vedieť?

Inými slovami...

*Napriek tomu, že ste prišli na svet
cisárskym rezom
a beriete v súčasnosti kráľovský plat,
nečakajte, že vám pri odbere krvi
potečie modrá.*

Max Kašparů „Inými slovami“

bl.Iwene Tansi 20.jún

Nigérijská matka dvoch detí Philomena Nnanaová prichádza každý rok 22. januára k hrobu otca Tansiho pri Katedrále Najsvätejšej Trojice v Onitshi a kladie naň kyticu kvetov. Takto ďakuje za záračné uzdravenie z posledného štádia rakoviny, ktoré sa udialo na príhovor prvého blahoslaveného zo západnej Afriky.

Iwene Tansi sa narodil roku 1903 v dedinke Igboezunu na juhu Nigérie. Napriek tomu, že rodičia neboli kresťania, navštevoval Školu sv. Jozefa v blízkej kresťanskej osade. Tu bol aj pokrstený a prijal meno Michael. Školu neopustil ani po skončení štúdia - v 16 rokoch sa stal učiteľom a o päť rokov nato dokonca jej riaditeľom. Už v tom čase sa začali jeho problémy so zrakom, ktoré však držal v tajnosti. Po matkinej tragickej smrti sa venoval svojim trom súrodencom, ktorí pod jeho vedením konvertovali k Cirkvi. Vtedy pocítil kňazské povolanie a vstúpil do malého seminára v Eke. Po šiestich rokoch spolu s dvoma bohoslovcami založil v meste veľký seminár. Roku 1937 bol v katedrále v Onirshi vysvätený za kňaza a pôsobil v Nnewi a potom v Dunukofii.

Ako horlivý apoštol v mieste pôsobenia vytvoril živú farnosť. Veľký dôraz kladol na formovanie snúbencov a pastoračiu rodín. Okrem iného založil dva penzióny pre chlapcov a dievčatá. Štrnásť z dvadsiatich piatich žiakov, ktorí navštevovali školu v jeho farnosti, vstúpilo roku 1944 do seminára. Do roku 1978 dala táto farnosť Cirkvi 25 domorodých kňazov. Medzi nimi bol aj neskorší biskup Mons. Godfrey Okoye a kardinál Francis Arinze, súčasný predseda Pápežskej rady pre medzináboženský dialóg, ktorého otec Tansi pokrstil a pripravil na prvé sväté prijímanie.

V Dunukofii dozrela túžba otca Tansiho po kontemplatívnom živote v reholi. Jeho predstavený biskup Heerey žiadosť najskôr odmietol, no roku 1950 súhlasil s jeho odchodom do opátstva cisterciánov na Mount St. Bernard v Leicestershire vo Veľkej Británii. Prvé mesiace formácie neboli ľahké, no otec Tansi si postupne zvykal na novú, skrytú formu apoštolátu, modlitby a pokánia i na veľkú úlohu priniesť kontemplatívny mníšsky život do prostredia svojej rodnej krajiny. Vo februári 1953 sa zdalo, že tento plán bude môcť byť naplnený, no pozemok na výstavbu kláštora v Nigérii sa ukázal ako nevyhovujúci. Až o desať rokov biskup v Kamerune ponúkol cisterciánom tri primerané lokality.

Prvá skupina mníchov sa sem vypravila 27. októbra 1963, medzi nimi mal byť aj otec Tansi ako budúci inštruktor novicov. Krátko pred odchodom mu však lekári diagnostikovali trombózu v pravej nohe a opuch na žalúdku. Po prevoze do nemocnice 22. januára 1964 zomrel. Jeho telesné pozostatky sú uložené pri katedrále v Onieshi, kde ho Ján Pavol II. v marci 1998 slávnostne vyhlásil za blahoslaveného.

KATARINA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

18.VI.2006

12345678901234567890123456789012345667890 12345678901234567890123456789012345667890